

IV. KAPITOLA (1308)

Větší část templářské flotily mířila pod velením Pierra de Aumont na sever. Zatímco devět galér proplulo průlivem podél východního pobřeží do Edinburghu, jedna galéra se odpojila a přistála v Dublinu. Na ní se plavil kromě jiných i Alasdair Ross a jeho přítel Ewan Munro. Znali se od dětství, sídla jejich klanů ležela ani ne hodinu cesty od sebe. Před osmi lety, to jim ještě nebylo ani osmnáct let, vstoupili společně do templářského řádu. Pokud to šlo, stýkali se i pak, i když Ewan zůstával v Paříži, zatímco Alasdair čtyři roky bojoval ve Svaté zemi. Pak skoro půl roku strávil v zajetí seldžuckých Turků a teprve po svém vykoupení z vězení se vrátil do Paříže. Teď prchali před hrabivostí francouzského krále.

Co bylo ukryté v truhlicích v podpalubí, to nikdo z řadových templářů netušil. Truhlice byly zamčené a zapečetěné a klíče měl u sebe velitel lodi. Nebyl jím nikdo jiný než Guillaume de la More. To samo o sobě ukazovalo na to, že jejich mise je důležitá.

Z Irska pokračovali na sever. Obepluli celé Skotsko a kolem Orknejí zamířili do nejdůležitějšího přístavu na severu, do Inverness. Končila zima a všichni se už těšili na jaro, ale ve vzduchu stále ještě poletoval sníh, když hlavní lodník přivazoval lano jejich korábu ke kamennému patníku u mola. Bylo mu divné, že přistání nesleduje z paluby velitel, a tak se za ním vydal do kajuty.

Guillaume de la More ležel v krvi na podlaze a v zádech měl vraženou dýku. Jeho vražda se utajit nedala, protože na palubě už byl správce přístavu a pídil se po kapitánovi. Ten mu měl předložit listiny a vysvětlit, proč s lodí připlul. Jenže kapitán je u sebe neměl a sdělil mu, že o lodi rozhoduje templář Guillaume, neboť koráb patří jeho řádu. A tak do velitelské kajuty na zádi dorazil správce přístavu ve chvíli, kdy ji templáři prohledávali. To už zjistili, že klíče od truhlic zmizely.

„Jsme služebníci boží. My bychom na bratra ruku nikdy nevztáhli,“ ujal se za všechny slova James Douglas. Na lodi bylo kromě zavražděného deset templářů. Polovina byli Skotové, zbytek Francouzi a jeden Angličan. S převahou pokračoval: „My se zpovídáme jen Bohu a našemu velmistrovi. Můžeš však vyslechnout posádku.“

Bylo to zbytečné. V době, kdy ke zločinu došlo, loď právě přistávala a každý muž z posádky měl své předem určené místo. Někteří byli v ráhnovi, další u kotvy, jiní stáli s bidly u vyřezávaného zábradlí, aby odstrkovali loď od mola, dokud nebude pevně připoutaná. A podle výpovědí byli všichni na svých místech.

Správce přístavu dospěl logicky k závěru, že vraha by měl hledat mezi templářskými rytíři. Jenže to bylo něco, k čemu pravomoc neměl. A tak se spokojil se svědectvím, že prý někdo zahlédl na molu cizince, který se choval divně. Vraždu uzavřel tak, že ji spáchal onen cizinec a pak utekl.

„Jistě,“ ušklíbl se jízlivě Alasdair Ross, když rytíři osaměli. „Nějaký cizinec vnikl na loď a našeho bratra zamordoval, aby mu vzal klíče od truhlic. Ovšem měsíc s penězi nechal ležet na stole.“

„Souhlasím, vraha musíme hledat mezi sebou,“ potvrdil chladně Brian z Forei, jediný Angličan mezi nimi.